

Tilkendegivelse i faglig voldgiftssag

Fagligt Fælles Forbund
(advokat Peter Nisbeth)

mod

Finansministeriet,
Personalestyrelsen

for

CVU Storkøbenhavn

for

B

(kammeradvokaten ved advokat Niels Banke)

Uoverensstemmelsen angår, om der i henhold til Fællesoverenskomstens §§ 16-18 har været rimelig grund til at opsiges en pedel på grund af sygdom.

Påstande

Klageren har påstået, at indklagede til klagerens medlem pedel **A** skal betale en efter voldgiftsrettens skøn fastsat godtgørelse.

Indklagede har påstået frifindelse.

Sagens behandling

Sagen blev mundtligt forhandlet den 21. november 2006 med højesteretsdommer Poul Sørensen som opmand.

Der blev afgivet forklaring af **A** og rektor **C**.

Efter bevisførelse, procedure og votering tilkendegav opmanden med mundtligt meddelt begrundelse, at klagerens påstand i tilfælde af kendelse ville blive taget til følge med et beløb på 40.000 kr.

Parterne var herefter enige om at afslutte sagen i overensstemmelse hermed, idet det blev aftalt, at opmanden fremsender sin skriftligt formulerede

tilkendegivelse

Pedel **A**, der var ansat på funktionærlignende vilkår, blev den 12. januar 2006 efter partshøring opsagt med 3 måneders varsel, den 27. samme måned rettet til 6 måneders varsel. Opsigelsen blev begrundet med "usikkerheden om det fremtidige sygdomsforløb samt at du i forhold til de fysiske krav i pedelarbejdet skønnes at være ude af stand til at løfte opgaverne fremover."

A er 61 år og havde været ansat i 19 år.

Om omstændighederne i forbindelse med opsigelsen er under sagen oplyst:

A måtte den 26. oktober 2005 sygemelde sig på grund af gangbesvær. Han havde første gang mærket symptomerne i sommerferien 2005, og problemerne med benene udviklede sig i løbet af efteråret. Efter sygemeldingen sendte han den 31. oktober en lægeerklæring, hvori sygdommens varighed var angivet til "måneder".

Seminariets rektor havde omkring den 1. oktober 2005 haft en mus-samtale med skolens fire pedeller og havde bl.a. herfra fået bekræftet sit indtryk af, at kollegerne i det daglige søgte at fritage **A** især for arbejde med tunge løft.

Den 23. november 2005 afholdt rektor en sygesamtale med **A**, der da havde påbegyndt neurologiske undersøgelser for at finde frem til årsagen til gangbesværet. Også under denne samtale blev det oplyst, at **A** måtte påregnes sygemeldt i en lang periode. Rektor nævnte muligheden for et skånejob efter raskmelding, hvilket **A** afslog.

Samme dag, den 23. november 2005, skrev rektor til **A**, at den "manglende afklaring af sygefraværets årsag og varighed stiller institutionen i en vanskelig situation", og at man derfor var sindet at afskedige ham. Partshøringen foranledigede en – senere frafaldet – indsigelse om **A's** status og beskyttelse som sikkerhedsrepræ-

sentant. Ny høringskrivelse blev derefter sendt til **A** den 21. december 2005. **A** gjorde i sit svar den 5. januar 2006 opmærksom på sin lange anciennitet, og at han – hvilket indklagede har bekræftet under sagen – ikke havde haft unormalt sygefravær forud for sygemeldingen den 26. oktober 2006. Som nævnt ovenfor blev **A** derefter opsagt den 12. januar 2006.

I februar 2006 blev **A's** sygdom diagnosticeret som en form for nervebetændelse, og han fik at vide, at han måtte påregne en sygeperiode på 1½-2 år eller mere.

A er nu overgået til efterløn. Han er fortsat stærkt gangbesværet.

På det således foreliggende grundlag udtaler opmanden:

A var i efteråret 2005 blevet gangbesværet, men han havde ikke i årene forud for sygemeldingen den 26. oktober 2006 haft nævneværdigt sygefravær. Uanset at lægeerklæringen af 31. oktober angav den forventede sygeperiode som "måneder", burde institutionen i betragtning af hans lange ansættelsestid – 19 år – ikke allerede en måned efter sygemeldingen have meddelt ham, at man med henvisning til "manglende afklaring af sygefraværets årsag og varighed" var sindet at afskedige ham. Heller ikke den 12. januar 2006 – kun 2½ måned efter sygemeldingen, og mens sygdommens årsag og forventede varighed endnu var uafklaret – findes der at have været det fornødne saglige grundlag for at opsig **A**.

Opsigelsen – bedømt efter forholdene på opsigelsestidspunktet og efter den givne begrundelse – kan således ikke anses for rimeligt begrundet i **A's** forhold. Der tilkommer ham derfor en godtgørelse i medfør af Fællesoverenskomstens § 18, stk. 10.

Efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder – navnlig **A's** anciennitet og alder sammenholdt med, at der i måneden efter opsigelsen forelå det fornødne saglige opsigelsesgrundlag – findes godtgørelsen at kunne fastsættes til 40.000 kr.

København den 23. november 2006

Poul Sørensen